

ВХОДИТЬ ШОДНЯ РАНО

Телеф. Редації: 29-41.
Друкері: 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Сьогодні, саме дивним дивом, коли його смерть припала на 9-ті роковини травневого перевороту, люди пригадували вже дещо, що була гемаза травневого перевороту: боротьба за армію, страхи Пилсудського, що серед нездорових партійців польських відносин буде ослаблена збройна сила збройки і що просяметом „флюк

Фабрика хемічних виробів
О. Левицька і С-ка
 у Львові, вул. Кордецького ч. 51.
 Телефон 60-04. ПКО. 503-881
 поручає власні вироби найкращої якості
 Пасту до взуття „Елегант“ терпентин.
 Пасту до взуття „Елегант“ воскову
 Пасту до підлоги „Французька маса“
 Віск комбінований до підлоги
 Васеліну до шкіри

Синку до білля

понадкову і коронову

Шварц до чобіт. — Віск шевський. — Смаку шевську.

туції гри зависних партій" стануть дві ділянки які повинні стояти поза партійними впливами: військо і закордонна політика. І тому ненавидів П. Пілсудський у своїх земляків ту рису вдачі, яка казала їм забувати оцю правду, тому теж погрожував, що „батіг свистатиме по вулицях", щоб оту правду в їхню свідомість зашпити. Тому теж все своє життя і всю свою працю присвячував поправді тільки двом справам: організації збройних сил, активній боротьбі і — закордонній політиці. Все інше — це були допоміжні засоби, — вся т. зв. боротьба з парламентаризмом і партійництвом, вся т. зв. криптодиктатура, всі відомі з останнього періоду несподівані ходи, це була тільки така сама тактика, що запевнювала свободу у праці над військом і закордонною політикою, як колись було зв'язування себе з польським соціалізмом, з пролетаріатом, як тим середовищем, що найкраще годився до активної боротьби з царатом...

Диктатура не була для нього цілком самою для себе. Навіть лібералістична й ворожа Пілсудському публіцистика признає, що він не змагав до диктатури, що міг був нераз уже багато раніше й багато легше здобути її, та що він не подібний до інших диктаторів світа і є радше „персоніфікацією Польщі" (Карльо Сфорца: „Європейські диктатури"). У тому теж замилюванні тільки до двох ділянок праці, у тому обмеженому колі безпосередніх і правдивих зацікавлень, криється тайна, чому стільки справ у державі, в якій він мав величезну владу, діялося всупереч гаслам, що їх він проголошував у своїх численних промовах, статтях і книжках. Одною з головних причин було ще те, що Йосиф Пілсудський признавав закон відповідальності за ту працю, яку кожний зокрема виконує: тому нерідко вмишлювався до діяльності керманців поодиноких ресортів, — як довго та діяльність аж безпосередньо не заторкувала його власну діяльність праці.

Доконав Йосиф Пілсудський за свого життя для своєї батьківщини і свого народу величезного діла. А проте не завершив його і хоч залишив по собі державу з великими границями, з могутньою армією, з зовнішніми союзами та з системою, що запевняє владу його звеличникам, проте і зовнішній світ, і його звеличники і всі громадяни Польщі все зв'язували виключно з його особою, з його волею і його словом та ділом — вирішування цілої довгої низки внутрішніх і закордонних проблем, які ще ждуть остаточно його вирішення. Смерть Йосифа Пілсудського виступає у сучасній Польщі та цілому світі, з Польщею так чи інакше зв'язаному, якось пустку. Протихого самотника у Бельведері мало хто знав, в останніх роках, коли він від внутрішніх справ звернувся виключно у сторону справ військових і закордонних, дуже мало можна було про нього чути, а проте сама свідомість існування Йосифа Пілсудського була товчком діяльності його звеличників, була найтривкішою базою цілої державної системи, яку він, Йосиф Пілсудський, як остання інстанція — затверджував. Мало того: Й. Пілсудський був єдиною програмою цілого його табору! Вкінці він, Йосиф Пілсудський, дав закордонній політиці Польщі той напрям, який унезалежнив її від диктату Франції, наблизив до Німеччини і казав шукати іншої розв'язки болючих міжнародних питань, як тільки у системі французької гегемонії.

Сьогодні вмирає Йосиф Пілсудський саме у менті, коли керманці союзницької Франції підписує у Москві пакт, що паралізує свободу самостійної активної польської політики. Вмирає він теж у моменті, коли уряд рішився петрифікувати існуючу владу реформою державного устрою, що викликає найповажніші застереження навіть у проурядовому таборі. Словом відходить маршала Пілсудський у моменті рішальних для Польщі перемін, напередодні подій, які матимуть вплив на формування цілої її будучини.

Чи зуміють наслідники маршала перевести до кінця справи, які він залишив незавершеними? Чи взагалі можна знайти заступників для індивідуальності, яка робила багато дечого незрозумілого навіть для свого найближчого оточення, яке щойно згодом добачувало логіку поведінки тієї дивної людини? Чи смерть маршала Пілсудського не буде гаслом для розпутання ненової внутрішньо-польської боротьби між двома

МАТЕРІЯЛИ НА УБРАННЯ

ПЕРШОРЯДНІ БЕЛЬСЬКІ ГАТУНКИ

Найнижчі ціни поручає

Тадей Цветлер

Львів,
Марієвська
Площа 3.

11/91 (Дім Шпрехера) тел. 238-43.

таборами, що їх ділить не стільки внутрішній політичний світогляд, що психіка, вирощаних серед іншої атмосфери ідей та діл? Чи смерть Йосифа Пілсудського облекчить чи теж може ще більше погіршити умовини для розв'язки справ, які досі стояли позаду зацікавлень маршала, — справ національної політики?

Відійшов маршала Йосиф Пілсудський із заповітом, що „не може бути в державі — коли вона не хоче йти назустріч загинові — забагато неправди", — відійшов з заповітом, щоб „наша окраїнна політика була політикою чесною" та щоб протиставилася тій політиці, якої гаслом є „горе переможеним". Відійшов осяяний легендою, яка атрималася не вважаючи на ризик мир і дежко його закордонні наслідки, з легендою людини, все своє життя свідомої найбільшої небезпеки для всіх поляків — від московського сходу. Відійшла людина, яка ледви 20 літ тому — 6-го серпня 1914 року — розпочала, як сама вона висловлювалася, — „кажкову і незграбну в давній Польщі кар'єру... таку блискавкову кар'єру, яку рідко стрічається в житті народів", — відійшла людина, яка всеж мала заведених заміри, щоб можна було їх здійснити за 20 літ, — навіть при тому величезному своєму щасті, на яке завжди покликувався Йосиф Пілсудський. Чи ті заміри, ті його заповіді, хтонебудь і коли небудь зможе ще здійснити — важке це питання будучини: будучини Польщі і подекуди тих народів, які долею історії опинились у її межях.

Приємна та цікава лектура

це збірка оповідань

ВАСИЛЯ СОФРОНОВА

ЛИПНЕВА ОТРУТА

Ціна: 1.40 зол., з пересилкою 1.70 зол.

Замовляти в Адміністрації „Діла" Ринок 10.

В. Британія і Франція інтервеніують у справі італійсько-абісинського конфлікту.

ПАРИЖ, ПАТ. Авіс повідомляє з Лондону: Уряди В. Британії і Франції складуть приятельський демарш у Римі, щоб запобігти ускладненню італійсько-абісинського конфлікту. Одночасно намовлятимуть Мусоліні, щоб поладнав при-

хильно вату цесаря Абіссинії, який домагається, щоб конфлікт вирішила мішана комісія. В. Британія бажає дуже, щоб Італія згодилася на створення арбітражної мішаної комісії, на склад якої дала би свою згоду теж Абіссинія.

СТ. ЧАРНЕЦЬКИЙ.

Співак горя.

У роковини смерті Д. Січинського.

Безсердечний у нашому помянику місяць травень. На чотках травневих днів нанизані по смертні згадки про Івана Франка, Бориса Грінченка, Остапа Нижанківського, Дениса Січинського й багатьох інших.

Памяти останнього хочу присвятити кілька рядків.

Бо саме 15. травня минає 24 літ, як на тихо-му ставиславському цвинтарі стала дрімати його могила. 13. травня 1909 р. закрив стружені повіки великий гасда української пісні; а немилосердний час окутує його щораз то густішою імлою забуття.

Дивне в історії музичної творчості буває забуття. Вистане згадати славного Баха, якого жінка писала в десять літ після його смерті: „Ніхто вже нині не знає хто був мій чоловік, за винятком кількох його вірних учнів, що розпорошені по всій країні". Як мало зрештою звертали на Баха увагу за життя!

Або щож значила постать бідного органіста Цезаря Франка у порівнянні зі світовою славою париських опереткових потентатів та шуму до якої їх прем'єри?

Чиж не милосердилися люди над знаменитим піснярем Гугом Вольфом, уважаючи його умово недужим музичним дилетантом? А про Мусоргського легковаженого і вічно запитого урядовця, що був одночасно талановитим оперним творцем, його близький друг Римський-Корсаков висказувався гаумливо, що без потреби „позує на генія".

Порох забуття вирив знаменитого Гулевича; вже навіть щез він з афіша опери, якої був колись співтворцем і вистане переглянути програми наших концертів з сімдесятих років, а всюди ви читаєте, що опера „Купало" була „укладу Гулевича і Вахнянина".

І хоч подібна доля стрічає в нинішніх часах і нашого Січинського, вірю сильно, що в історії української музики знайдеться для нього відповідна й заслужена сторінка.

Чверть віку добігає, як у ясну травневу днину, в тісній брудній клітці підрядного готелю Гольда помер визначний український музикант, а вмирає серед обставин таких невідрадних і сумних, як і сумні були стежки, якими в житті водила його доля...

Бо над життям творця „Роксоляни" не світила, здається, ніодна зоря... Перегляньте тексти його пісень, а побачите, що діялося в його душі на цвіту прибитій, розчарований, втомлений, що перед людьми та світом силувалося й іноді спромагалася на жест бути „на білж мертва, на жалі за висока".

З текстів пісень, до яких творив музику, можна скласти історію його життя, відбитку його наболілої душі та фільму настроїв, що ним дихав.

Отже:

І золотої і дорогої
 Мені, щоб знали ви, не жаль
 Моєї долі молоді...

То знов:

Каламутними болотами
 Між бурянами за горами
 Три годи сумно протекли...

А далі вже:

Непереглядною юрбою
 Ідуть за днями дні мої.

Так страшно одностайні всі,
 Як олов'яні хмари ті,
 Що звільня ливуть наді мною
 І слід загине за тобою
 Розсиплеться мов сніг весною
 Лиш в серці тиск важкого болю
 Єдиний слід минулих днів.

Раз явилася на фільмовій стіжці його життя ясніша картина. Десь там на селі, серед затишних білих стін старої парохії завітало в його серце ніжне й дивне почування. Він, що ніколи не мав очей ні усміху для жіночої краси, що найвище ліричну вачливість, інколи химерну — за-кохався. Та жіноча краса була для нього тільки імпульсом екзальтації, його любовне захоплення атілювалося в акорди. Його кохання то були мрії й поезія, глибока емоція без поплунку.

Якщо ти мене покохаєш,
 Всі квіти дарую тобі,
 А в вікнах твоїх соловейки
 Заступлять дорогу журбі.

Міг сміло повторити за Шопеном, що „наше кохання тривати може тільки в таких умовах, у яких народилося, себто час-до-часу, коли прихильний вітер спрямує нас одню до одного, тоді відбудемо нашу дорогу до зір, а опісля розлучимось й зійдемо на землю".

Після тої може єдиної ідилки покотилися знов „непереглядною юрбою дні сумні" а то й трагічна свідомість, що:

Пісне, моя ти підстрелена пташко
 Мусиш замовкнути і ти;
 Годі ридати і плакати важко,
 Час нам зі сцени зійти! —

(Докінчення буде.)

РІДНА ШКОЛА БУДУЄ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МАЙБУТНОСТІ!

Перед виборами на Закарпатті.

На кого голосувати?

Під наголовком „На кого голосувати?“ принесло ужгородське „Українське Слово“ з 3-д. м. передову статтю, з якою варто познайомити наших читачів, бо в ній находимо напругу для всіх українців Закарпаття, як мають поступити при виборах до праських законодавчих тіл 19.д.м. до крайового заступництва, що відбудеться в чергову неділю 25.д.м. У тій статті читаємо:

Питання: На кого голосувати? — За ким іти? — набуває у нас непереривної виборчої боротьби, — великого значіння й гостроти. Зокрема для нас, українців, це питання дуже важке.

Хоч українська народовецька ідея захопила вже широкі маси нашого населення, то всеж таки в політичному огляді ми ще не zorganizовані в один суцільний фронт. Покищо ми розсіянні по різних партіях.

Цей факт треба нам під нинішню хвилину брати на увагу. Шануючи партійні переконання кожної одиниці, ми всеж таки думаємо, що в рішучому менті кожний свідомий українець не сміє забувати, що він є в першій мірі ж українського народу.

Різні партії мають різні партійні програми і гасла й об'єднують різні національності. Тому в цілості ставляться теж неоднаково до національного питання, зокрема до національного питання українського. Нашим загальним гаслом є, що свідомий українець голосує на українця!

Партії ставлять різних кандидатів. Деякі партії ставляться цілком ворожо до українського нар. напрямку, інші ставляться прихильно, але з парт. мотивів кандидують людей різної національності. Саме тому не партія — це особи мають бути тим рішальним чинником у питанні: за ким іти?

Не наше становище має зазначити і в подальших числах.

Сьогодні вже вияснилася виборча ситуація. Кандидатні листи подані й відомо, яких людей кожна партія кандидує. Тому й можемо відповісти на питання, на кого українець може й повинен голосувати, а на кого голосувати не має.

Число 1. Аграрна партія не ставить ні до парламенту ні до сенату ніодного українця. Перемога там русофільська течія. Зате до крайового заступництва мають окрему, чисто українську листу, яку веде ред. Степан Ключура.

Число 2. Соціално-демократи ставлять до парламенту на перше місце українця інсп. Юлія Ревая. До сенату на першій місці є маляр: О. Батла. До крайового заступництва — Федір Ревая.

Число 3. Чеські народні соціалісти, з якими зв'язалися „русска“ трудова партія і „Руское Нар. Соєдинєніє“, кандидують до парламенту М. Василенка, до сенату — Цуркановича. Це чисто москвофільська спілка, ворожа українському напрямку.

Число 4. Комуністи — відомі вороги українського народу, які голодом, в'язницями, шибеницями і розстрілами нищать український нарід.

Число 5. Християнсько-народна партія кандидує до парламенту на першій місці директор о. Августина Волошина, далі д-ра Любима Мінка, а до сенату д-ра Михайла Брашайка, далі Івана Григу, господаря з В. Верепьок. До крайового заступництва д-ра Миколу Долину й о. Олександра Хиру.

Число 6. Словацька трудова партія Гайки, з якою зв'язався Автономний Земл. Союз (католицький і поляки). Кандидує до парламенту Бродя і Демка, до сенату — Фелдеші. Курткі обіймають гори-доли нашим людям — і проповідують „русскість“, а хочуть рятувати наш нарід словами й поляками.

Число 7. Це спілка Крамарика (нар. демократи), Стішківського („Народні Сєдиоєні“) і Фенциківської партії „Русская Нац. Авт. Партія“. Кандидує тут на першій місці д-ра Степана Фенцика. Партія і спілка крайне до нас ворожа.

З того перегляду видно, що українці можуть голосувати до парламенту: на число 5. — Августин Волошин (християнсько-нар. партія), а до на число 2. — Юлія Ревая (соціално-демократична партія); до сенату лиш на число 5. — д-р Михайло Брашайко (христ.

нар. партія); до крайового заступництва: на д-ра Миколу Долину (христ. нар. партія), або на Федора Ревая (соц. демократ. партія), або на Степана Ключура (українська група в аграрній партії). Всі інші партії і групи ставляться до нас ворожо і тому ніодні український голос не сміє туди впасти.

Вибори за плечима! Нема часу на теорії — міркування — фрази! Маємо всі вказати нашу силу — або слабкість! Тож всі за український народний напрям! Обов'язок кожного свідомого українця не лиш віддати свій голос на своїх людей, але веднати десятки-сотки інших! На шляху до окончної мети треба використати всі можливості реальних умовин нашого життя! Лише невпинна, витривала, позитивна праця веде до перемоги!

Наша ідея мусить перемогти!

Після смерти марш. Йосифа Пілсудського.

ДЕКІЛЬКА ЖИТТЕПИСНИХ ДАТ.

Покійний марш. Йосиф Пілсудський уродився в листопаді 1867 р. у Зулові сєвєнєвського повіту на Виленщині у старошляхетській родині, де береглися національні традиції. Оповідання батька-повстанця з 1863 р. та культ великих польських письменників, який виціпила його матір у душах своїх дітей, залишили незатертий слід на ціле життя Покійного. Після руїни маєтку Пілсудських батьки Покійного поселилися у Вильні, де Покійний скінчив державну гімназію в 1885 р. Уже в гімназії Пілсудський брав із братами живу участь у житті молоді закладаючи тайні самосвітні кружки, щоб протиділати русифікаційним впливам.

По іспиті зрізности їде до Харкова студіювати медицину. За участь у студентських заворушеннях царська поліція виселює його з Харкова. Вернувшись до Вильні творить з іншими студентами, яких прогнали з університету, гурток лівого політичного напрямку. В 1887 р. представник російських революціонерів втягнув Пілсудського до проєктованого атентату на царя. За участь у революційній акції адміністр. влада вислала Пілсудського на заслання на Сибір.

У 1892 р. вернувся Пілсудський до Вильні, де бере живу участь у політичній русі. В 1894 р. організує тайну друкарню і стає редактором „Роботніка“, яку переносить 1896 р. до Лодзі. Туди переїжджає Й. Пілсудський з дружиною, царська поліція арештує його і вивозить до в'язниці у Петербурзі. Заходами сильно зорганізованої організації ППС, вдалось Пілсудському втекти з в'язниці і перебраться за кордон спершу до Кракова, опісля до Лондону, де був осередок польської політичної організації. В 1902 р. вертається до Кракова і підготовляється до інтенсивної боротьби з москалями. В 1904/5 р. кермував Й. Пілсудський акцією у Королівстві від російської займанщини. Підчас російсько-японської війни повів широку акцію проти участі поляків у цій війні. Передбачуючи революцію в Росії їде до Японії шукати піддержки для польської справи. Коли не вдалось використати революції в Росії Пілсудський осідає в Галичині і творить наліво-військові організації „сєтєцькі“, щоб підготувати майбутню збройну польську силу до боротьби з Росією.

Після вибуху світової війни Пілсудський стає командантом легіонів і бере участь у боях з російською армією, де його ранили. Після прогнанія москалів з російської займанщини повів широку акцію між поляками, щоб вступили в члєнц польської тайної організації (П. О. В.) готовляючись до боротьби з окупаційними арміями Німеччини та Австрії.

І тому коли Пілсудський не хотів скласти присяги з легіоністами урядам Німеччини та Австрії, німці арештували його і перевезли до в'язниці у Магдебургу враз з Казимиром Сєнєковським. Після упадку осєрєдєніє держав Пілсудський вертається з в'язниці до Варшави, де регєнєрєційна рада перєдає йому повноту влади, а перший конституційний сейм вибирає єдиногласно начальником держави.

НАЗУТРА

10-те
Останнє число.

що появляється 15-го ц. м. принесє зразки творів із Музею Визвоєнєня України, статті про М. Кропивицького та Панєтє Ієстрєтє, кінєцє невєголошєнє слово Р. Кулєнєвського на відчєтє „Чи письменник мусить мати свєтогльєд“, статті про сучасний балєт і прем'єру в нашєму театрі. Закарлючини Життя, Горобчє на дротєх, Літературний Б.м. Бам, Летїло 40 сєрок...

Цїна числа 50 сот.
АДМІН-СТРАЦІЯ, ЛЬВІВ, РИНОК 10. П. П.

В 1920 р. після підписання конвенції з урядом У. Н. Р. і походу на Київ, розгромив більшовицьку армію у серпні 1920 р. під Варшавою. Одним словом поклав велитєвськє заслуги над відновю державного життя Польщі.

В 1922 р. зрікається кандидатури на президента. В 1923 р. був шефом генєрєльного штабу.

Самє 9 років тому 13. травня 1926 р. при допомозі війська Пілсудський перевів державний переворот під гаслом направи державного життя Польщі. Від цього часу займав в уряді становиє міністра військових справ і був декількома наворотами премєром. Крім того був постійно генєрєльним інєпєктором збройних сил. Як велика індивідуальність мав найбільший вплив на державне життя Польщі і тому його смерть є болєчною втратою для польської нації.

Марш. Пілсудський видав ряд творів, між ними: „Рік 1920“, „Мої перші бої“ та „Історичні поправки“. В 1932 р. появилось збірне видання його творів у 8. томах.

ПРИКАЗ ДО АРМІЇ.

ВАРШАВА, ПАТ. Кермєнєчє міністерства військових справ ген. Кєспєицький видає такий приказ: Маршал Польщі Йосиф Пілсудський по довгий недугу помер. В імє справи, яку залишив нам покійний начальний вожд, удар, який упав на нарід і армію, не може в нічєму ослабити вєрности і зусиль жєвєрськой служби. Пан президент Польщі генєрєльним інєпєктором збройних сил іменує генєрєла дивізії Едварда Ридзє-Сємієгого, мєні дєручив виконувати обов'язки міністра військових справ.

На дєнь 13. травня ц. р. приказую: 1) Перед фронтом усіх відділів відчитати відозву президента Польщі. 2) На прапори і полкові хоругви наложити свєтєчєний жалєбєні кокарди. 3) Генєрєли, старшини і підстаршини, які постійно залишаються у війську, наложать жалєбєні опєски.

Державні прапори на знак жалєби знизити до половини державка. — Кєспєицький, генєрєл бригади.

ЗАПОВІТ МАРШ. ПІЛСУДСЬКОГО.

„Курєр Порєнєнє“ повідомляє: Щє перед кількома роками марш. Пілсудський висловив перед дружиною і найближчими свій заповіт щодо свого тіла. Свій мозок призначив маршал ученим для спеціальних наукових дослідів, сєрєцє дєручив скласти у стїп таїких останків своєї матерї у Вильні, кули дєручив їх перевезти, тіло поховати на Вєвєло між грєбєнєцями корєлєв. У склєний домовини перевезуть тіло до Кракова, мабуть у четвєр, зїїжджєлє марш. Пілсудський вирушив 1914 р. з легіонами до боє з російськими військами.

НАЦІОНАЛЬНА ЖАЛОБА.

ВАРШАВА, ПАТ. Рада міністрів на своєму засіданні в неділю рішила проголосити національну жалєбу. Одєючасно міністер внутрішніх справ рішив припинити аєякі видовища та імпрєзи на знак жалєби. Відповідні розпорєзки видає.

ВСІ ДІТИ на сєлі і в місті читають „Світ Дитини“ і „Діточу Біблієтеку“ Цілорічні передплати по 5 зол. вислєлєти на адресу: Львів, вул. Зіморєвичє 3.

да уже адміністраційна влада в цій справі у Львові.

В год. 0.45 вночі президент Мосціцький пішов до Бельведеру, щоб скласти поклін покійному маршалу Пилсудському.

Польська преса вийшла в жалібних обвідках і цілі сторінки присвятила покійному марш. Пилсудському. На державних і публічних будівлях на знак жалоби вивісили прапори, зніжені до половини державного.

Куратор львівської шкільної округи Гад мський приказав, щоб в усіх народних і середніх школах учителі відчитали відозву президента.

Дальші розпорядки видасть куратор шкільної округи одержавши накази від міністра освіти.

У вівторок відбудеться жалібне засідання міської ради у Львові, в понеділок в полудне були жалібні засідання сенатів усіх вищих шкіл.

ВРАЖІННЯ ЗА КОРДОНОМ

Німечка, англійська, французька, італійська та інша преса на перших місяцях подають вістки про смерть марш. Пилсудського. Радіо у Празі оголосивши вістку про смерть марш. Пилсудського надало жалібний марш Шопена і на знак жалоби перервало аудіцію.

Франко про партії серед галицьких українців перед 50-ма роками.

Інша людина взяла на себе місію вивести народців із стадії секти в стан політичної партії. Цією людиною був товариш Навроцького Володимир Барвінський, здібний публіцист, енергійний і дуже працьовитий і рухлива людина, яка гарячою вірою в себе і своє діло покривала недостатню наукових засобів і неясність провідних ідей. До 1880. р. один із найчарівніших сектантів-народців, забажав відразу перемінитись у реальної політика, закладаючи партійний орган „Діло“. Не легка була це справа. Політика опортунізму, яку проklamував Барвінський, хоч у засаді запевне мала в собі багато здорових зерен, однак без ясного означення підставових і непопущних інтересів цієї політики, крила в собі багато небезпек. Шлях компромісів у політичній боротьбі буває без сумніву дуже корисний, але лише тоді, коли знаємо докладно, з ким, в якій цілі та яким коштам робимо компроміс. Тим часом у політиці Барвінського не завжди можна було достерегти цю ясність, навпаки, часто зміцнює реальних компромісів виходило кокетування з різними людьми і партіями для абстрактних або фантастичних цілей, змагання до згоди *contre que conte* з людьми, з якими не треба було робити ніякої згоди. Не міг рішитися Барвінський піти безповоротно на оборону інтересів народу, радше адоптував ідеал о. Качала, опертий на фіктивний героїзм інтересів народу з інтересами церкви, вітав гарячою промовою новоназначеного митрополита Сембратовича, вручаючи йому берло верховодства в Галицькій Русі, рівночасно борючись проти єзуїтів, спроваджених за згодою того самого митрополита, і проти воскресенців; хоч адоптував увесь арсенал фактів і висловків, які вдобував поступовцем Навроцький, не зважаючи на це, розвивав гарячкову діяльність серед молоді, щоби згнати серед неї усякий радикалізм, на його думку шкідливий для української справи. Як у науці, так і в політиці був він еkleктиком, шукав активної форми для свого ідеалу — української національної самостійності, а не маючи сміливості піти рішуче одним із тих двох шляхів, які були перед ним, — народним або клерикальним, старався годити їх, закривати розділ, який існує між ними, чи то мовчанкою, чи то багаторазовим потоком фраз. Очевидно, що до такої роботи не міг він заіграти широкого загалу, що діло, здвигнене його власною величезною працею, лиш цієї його працею могло далі триматись і передчасно сконсумувало його сили. Не лишив він по собі наслідника, що міг рішуче, яку він почав, далі повести в його дусі. Правда, така робота, чим далі, тим стає труднішою. Впливи римської семінарії, воскресенців і єзуїтів щораз явіше то відбивались серед української ерархії, щораз голосніше віддавалось змагання цієї ерархії завдати нову, чисто церковну і католицьку організацію у виразному протиставленні до світських людей усяких відтінків, бо ж світські люди будь-що-будь мають свої світські інтереси, а інтереси церкви найкраще можуть і повинні боронити самі духовні.

Смерть Барвінського найвиразніше відкрила серед організації народців щербину в тому місці, де повинна була знаходитись реальна політична програма. Цю щербину почували і перед ним, але Барвінський заслонив її своєю незвичайно симпатичною особистістю, яка викликувала подив і пошану. Щойно тепер, коли перервався потік його медових фраз, усі мусіли спитати себе самих: хто ж ми в дійсності? яку суспільну силу репрезентуємо? до яких цілей змагаємося? — і в програмі Барвінського не знаходили на ці питання досить ясної і рішучої відповіді. Правда, були там відповіді, але трохи заширені: ми частина 20-мільйонного русько-українського народу, — але що маємо робити, якою частиною?

Інша людина взяла на себе місію вивести народців із стадії секти в стан політичної партії. Цією людиною був товариш Навроцького Володимир Барвінський, здібний публіцист, енергійний і дуже працьовитий і рухлива людина, яка гарячою вірою в себе і своє діло покривала недостатню наукових засобів і неясність провідних ідей. До 1880. р. один із найчарівніших сектантів-народців, забажав відразу перемінитись у реальної політика, закладаючи партійний орган „Діло“. Не легка була це справа. Політика опортунізму, яку проklamував Барвінський, хоч у засаді запевне мала в собі багато здорових зерен, однак без ясного означення підставових і непопущних інтересів цієї політики, крила в собі багато небезпек. Шлях компромісів у політичній боротьбі буває без сумніву дуже корисний, але лише тоді, коли знаємо докладно, з ким, в якій цілі та яким коштам робимо компроміс. Тим часом у політиці Барвінського не завжди можна було достерегти цю ясність, навпаки, часто зміцнює реальних компромісів виходило кокетування з різними людьми і партіями для абстрактних або фантастичних цілей, змагання до згоди *contre que conte* з людьми, з якими не треба було робити ніякої згоди. Не міг рішитися Барвінський піти безповоротно на оборону інтересів народу, радше адоптував ідеал о. Качала, опертий на фіктивний героїзм інтересів народу з інтересами церкви, вітав гарячою промовою новоназначеного митрополита Сембратовича, вручаючи йому берло верховодства в Галицькій Русі, рівночасно борючись проти єзуїтів, спроваджених за згодою того самого митрополита, і проти воскресенців; хоч адоптував увесь арсенал фактів і висловків, які вдобував поступовцем Навроцький, не зважаючи на це, розвивав гарячкову діяльність серед молоді, щоби згнати серед неї усякий радикалізм, на його думку шкідливий для української справи. Як у науці, так і в політиці був він еkleктиком, шукав активної форми для свого ідеалу — української національної самостійності, а не маючи сміливості піти рішуче одним із тих двох шляхів, які були перед ним, — народним або клерикальним, старався годити їх, закривати розділ, який існує між ними, чи то мовчанкою, чи то багаторазовим потоком фраз. Очевидно, що до такої роботи не міг він заіграти широкого загалу, що діло, здвигнене його власною величезною працею, лиш цієї його працею могло далі триматись і передчасно сконсумувало його сили. Не лишив він по собі наслідника, що міг рішуче, яку він почав, далі повести в його дусі. Правда, така робота, чим далі, тим стає труднішою. Впливи римської семінарії, воскресенців і єзуїтів щораз явіше то відбивались серед української ерархії, щораз голосніше віддавалось змагання цієї ерархії завдати нову, чисто церковну і католицьку організацію у виразному протиставленні до світських людей усяких відтінків, бо ж світські люди будь-що-будь мають свої світські інтереси, а інтереси церкви найкраще можуть і повинні боронити самі духовні.

Тож починається на чолі партії очевидне вагання і хитання. Виступають по черзі різні мужі, що стараються керувати справами партії в цьому або тому напрямку, але властивого пункту тяжкості досі не знайшла партія у своїй середині, себто не зробилась дійсною партією.

На чолі редакції „Діла“ виступив по смерті Барвінського д. Белей, людина молодого покоління, тиха, скромна і поміркована, але з далеко меншими здібностями та знаннями, ніж його попередник. Д. Белей не вимагав для себе права і не бажав навіть із свого редакційного столика керувати справами партії, — як був, так і лишився платним співробітником часопису і нічим більше. Проте ясно, попросту, без ораторських ефектів і надавав дуже добре на товмача чужих думок, чи то якісь виважені одиниці, чи і абірніх. Політик промовчання речей хоч і яких важких, але таких, про які він не вмів або не смів висловити свої думки, — це улюблений його модус процідати. Неввичайно обачний, боягуз і нерішучий, коли треба заманіфестувати власне переконання на власну відповідальність, сміливий і вимовний в тільки в разі чужих речей. Завдаючи йому дещо згадки минулих років, в яких він цілком-цілком приєднався до спільних поглядів із радикальними гуртками української молоді і видавав поступовий часопис „Світ“, робить тепер, що може, щоб в очах старших народців обмитись із підозріння в якійнебудь спільності з „радикалами“.

Правда, деякі з цих „радикалів“, а радше поступовців рівночасно із смертю Барвінського увійшли були до редакції „Діла“ і пробували вести далі напрямом, який зазначив Навроцький, себто зробити народців чисто народньою партією. В тому часі „Діло“ може найбільше з усіх галицьких часописів займалося реальними справами і потребами народу, найбільше також викликувало зацікавлення на провінції, найбільше давало цінних кореспонденцій і фактів народнього життя. Провували також тоді молоді його співробітники ширше і реальніше поглянути на міжнародне положення українців, на їх відносини до сусідів, кладучи всюди як неперорну підставу інтересу народу і такі лиш допускаючи компроміси в боротьбі, які не уцілюють цього інтересу. Однак по двох роках такої праці „радикальні“ елементи мусіли виступити з „Діла“, верх узали інші елементи, які тут постарались так само коротко схарактеризувати.

Великий вибір блаватних товарів

порукає фірма

Антін Увера
Львів, вул. Галицька ч. 10.
17-20 Шин надзвичайно низькі.

Ще за життя Барвінського одним із найважливіших і найвпливовіших членів партії був д. Романчук. Заміти ще повстало „Діло“, д. Романчук прийшов до сміливої і адно розумної думки — звернутись просто до народу вже не з пропагандою „народовецьких“ ідей, але з ретельним висвітленням живих народніх справ і потреб. Він заклад рік перед „Ділом“ популярний політичний двотижневик „Батьківщина“, який швидко змінався собі між народом великі симпатії і широкі круги читачів. У перших роках видавали „Батьківщину“ знаменито й вона багато причинилась до піднесення духовного й політичного рівня українського народу. Від фраз, лявірувань і промовчань „Діла“ дуже корисно відбивались прості, річеві й повні гідності слова „Батьківщини“, яка завжди й усюди далеко ясніше і ширше ставала на становищі народніх інтересів, ніж „Діло“. Отже не дивно, що по смерті Барвінського якимось так само собою вишло, що д. Романчука почали уважати природним провідником партії. Спосіб, яким він вів часопис, дійсно мав сподіватись у ньому єдиної людини, яка потрапить розмотати й до ладу довести відносини, які по смерті Барвінського полишилися такими помутаними. А в тім д. Романчук, старша, поважна й досвідчена людина, був відомий як повна поміркованість людина й прихильник повільної, але певної, органічної політичної праці.

Тим часом не звати, як і чому це сталося, досить, що д. Романчук не сповняв тих надій, які поклали на нього мала ціла партія по смерті Барвінського. Нюдин із його кроків на цьому становищі не зустріли загальної симпатії, не викликав ані тіні ентузіазму в партії. Спроба, яку він зробив, вести й далі спільну акцію із „старою“ партією зустріла загальне незадоволення саме з тієї причини, що не сформулювали обопільних уступок і зобов'язань. Ця спроба скомпромігувала народців через демонстраційну участь їх спільників у петербурзькій кирило-методівській урочистості й принесла їм у висліді повну виборчу поразку. Так само небагато симпатії здобув собі своєю політикою в союзі, хоч ця політика, мусимо признати, видається нам єдиною раціональною. Тут д. Романчук піднісся понад своїх попередників-українських послів давньої доби, які виступали перед поляками в тогач римських легатів і давали їм до вибору в одній фалді мир, — „якщо нам дасте все, що нам належиться“, а в другій війну, якщо не дасте всього. Д. Романчук із величчям відреченням власної амбіції зірвав із цієї традиції „або все, або нічого“ і хоче здобувати для українського народу бодай потрохи, що можна. На жаль, не завжди зміг витримувати в цій ролі не завжди допомагає, що один реальний, хоч би й маленький здобуток, вартий того, щоб його окупили ціною навіть кількох розчарувань. Ми бачили, як унісся був прикінцевій дебати над шкільним висесенням і чим може й пошкодив справі. Однак треба пам'ятати, що цей тернистий шлях реальної політики такий трудний, а „наш такий іще новий!“

А втім головування в партії „Діла“ було досить некорисно і на публіцистику д. Романчука. Обтяжений множеством клопотів і праць крім професійного заняття, як гімназійний учитель, не мав він ані часу ані потрібної свободи ума, щоб видавати „Батьківщину“ так блискуче, як видавав її в перших роках. Якщо не зважаючи на це, тішиться щораз більшою симпатією народу, тіба тому, що будь що будь вона це найкращий народній часопис, хоч далеко не такий добрий, як був спочатку. А щодо впливу д. Романчука на „Діло“, не змію сказати докладно, чи істає він дійсно та в якій мірі. Однак мені здається, що д. Романчук — чи мимоволі, чи намісне — впливає на напрям і тактику „Діла“ далеко менше, ніж міг би і повинен. В цій думці утверджують мене деякі факти, про які хіба іншим разом.

(Далі буде).

ДРУКАРНЯ „ДІЛО“

Львів, Ринок 10. Тел. 29-26.

Виконує швидко і солідно всілякого роду друкарські роботи

по найдешевших цінах!

Вистава національного мистецтва Італії в Римі.

Рим, у травні.

Кожних чотирьох років влаштовують у Римі велику виставу мистецтва та різьби мистців усієї Італії. Остання така вистава була в 1931. році. Цього відбувається друга така вистава: *Seconda Triennale d'Arte Nazionale*.

На третьому місяці побуту в Римі, відвідавши найбільш цікаві твори того давнього співривного мистецтва, що дав нам нове вдоволення своєю ширістю, постановив я піти й на цю виставу. Її розмістили в гарній палаті з останнього століття, при рухливій вулиці Націонале, де містилася вистава Фашистської Революції. Біля широкої входу обабіч вєленіють олеандри, густо рожеві з азалі.

Входите. Запускається в салі: одне по одній, нові, розмірковуючи, приглядаєтесь менше цінним творам, з пошаною оглядаєте справжні твори сучасного Італійського модерного мистецтва. Треба тут сказати, що у виставі беруть участь і найомітніші високочинні мистці, і багато молодих мистців, не лише лєвідоміх іще, а й справді малі переконливі з мистецького боку.

Перейшовши декілька салі, якось важко по-м'яється вам на думку О. Шпенглера, що „велике мистецтво... вже не існує, хоч би й тому, що правдиве життя мистців уже з минулого віку зникло...“ Може і мистецтвом так воно й є, але ж мистці ще не перевелись: узяти хоч би Джіно Северіні, великого модерніста. Від імпресіонізму, того доброго, передвоєнного, до сучасного модерного імпресіонізму, він у своїй мистецькій культурі став таким ведосяжним сьогодні, що обрав всі. Досконалий майстер рисунку. Непривичний у композиції, сердечний, примовний у виборі. Всі його натура морті, всі портрети яють на собі шляхотний відблиск традиції ренесансу. Він — і мистик, і лірик. Його мистецтвом найкраще вичуваємо в блакитних площинах: блакить, що дає вираз безмежжя і супкою. В образі „Самота“ панівний колір сіро-блакитний: являть зображення і силуети й стає як порожня хата. Типа все сиріє. Тут і містика і лірика. Чиста лірика: на якому образі, на беріжку вази сидять голуби, і від криками вази на беріжку підсиди спить маленьке янголятко-амор. Дж. Северіні, як і італійські мистці ренесансу, не лякається наслідками старовини: і малює він голуби на беріжку вази, які бачимо на старих мозаїках із палат імператора Адріана в Тіволі. Він відчуває старовину по своєму. Багато ясності його деяким творам дають рямці цілі із дзеркала. Дж. Северіні з'являється тут першу нагороду (здається 50 тисяч лір) за твір „Сім часот“.

Цілий подиву і наслідування Джерардо Дотторі. Передовик і головний представник і провідник у мистецтві італійського футуризму. Не лякається тематики в мистецтві футуристичному, політичній тематики. Тут ось має його цінний цинк — „Фашистська політика“. Віяна, революція, молодь, хліборобство, промисл, купецтво, оборона і на горі, синтеза його Дуче. Цілий твір сильний композицією, конструкцією, виразом. Дж. Дотторі переконує нас, що мистець, коли чує тематику по мистецьки, не боїться її. Ці твори, зпоміж усіх його роду творів, які мені за ці довгі роки доводилося тут бачити, найбільше мене захопили.

З різьби, яка тут, назагал, багатше представлена, як мистецтво, представив місце займає Фрнческо Мессіна і Романо Романеллі. Це справжні і найкращі виразники сучасної скульптури. Вже минули часи ультра модерної й в Італії різьби: безформної, що шукала лиш руху брл, менше динаміки. Тут, на виставі, усе — в першій мірі реалізм, а в другій шовно, дещо, синтези, примітивізму. Розуміється, з мистецького боку, більше апалає в сирітій ширій у різьбі примітивізм.

На цьому місці можна і закінчити огляд цієї вистави: всі 62 салі і 12 галерій з експонатами вертаються довкола творів анше згаданих мистців, хоч правда, багато з них мають своє обличчя дивно оформлене.

Та як підете до елегантно прибраного бару і сидіте біля шепітливої водограю, то змирнувшись, замітите, що окрім Маріо Тоні, який став ще лексиком у рисунку, вибачливіший у композиції, лагідніший кольоритом, Філіппо де Пізіс, Дж. де Кіріко, цей непоправний, гіркий на поважно сатирик, які, кожний по своєму, пишуть за Дж. Северініем: що окрім лєвідомого футуриста Таго, якого опанувала думка заарханізованих просторів і в чому

він майстер, Брускетті, А. Дж. Амброзі, Ді Боссо, Іванто Гамбіні, які, кожний по своєму, тягнуть за Дж. Дотторі, — є ще й інші представники мистці Італії, які від десятка років ідуть своєю дорогою і більшість із них не сходять із неї на бік, а все даліше вперед себе. Це Карльо Бізі, Американо Канебраті зі своїми соняшними краєвидами Тоскани; представник сучасної льомбардської школи Артуро Тозі, то Ніно Спрінгольо зі своїми краєвидами Льомбардії у густій, росистій зелені, на якій весело сонце грає; Доменіко Бернарді, що від понурих льомбардських краєвидів, перейшов у соняшні зелено-гнізаві; Антоніо Сантагата монументаліст, у якого важким ритмом проходить життя фашизму; Карльо Корра, Феліче Казораті, які любуються сонцем, людиною у просторах. З молодших хочеться згадати: Ферручіо Орлянді, Ренато Томасі, Бенвенуто Ферраці, Делле Сіте. Є й прерафаеліти — ось давніший Джісберто Чераккіні: ті ідеальні по-статі, ті казкові джерела, ті сонні пастухи — все те сьогодні, те статичне, таке далеке, що наші розбурхані змисли може втихомирити. Є одна підставова хиба в цього мистця: всі його образи виконані не темперою, а олійними

З ОРГАНІЗАЦІЙНОГО РУХУ

Організаційна нарада УНДО в Станиславові.

В неділю, 12. травня ц. р. відбулася в Станиславові заходами тамешнього Повітового Комітету УНДО організаційна нарада, в якій узяв участь від партійної централі ред. Вас. Мудрий. Нарада почалася в 12-тій год. вполудне і тривала до год. 4-ої пополудні. Нараду відкрив голова

фарбами. Є й різкий реалізм у Антоніо Донгі, проте — доброго портретиста.

Годі з іменами.

Слід зазначити, що на виставі мало є мистецьких елюкубрацій, навіть дуже мало, бо єдиний Еріко Прамполіні. (Може дехто з інших мистців гостро заперестує!)

Вся ця вистава, це суть життя сучасної Італії; воно йде крок у крок з життям країни.

Нагадуються слова Джіролімо Фракастора (XV—XVI в.), що мистецтво не може бути подумане лише як чисте задоволення нашого природного бажання краси, а лише мусить мати на увазі і моральний бік.

М. Островерха.

Великий Театр і Театр Ріжнородностей. З приводу смерті першого Маршала Польщі ЙОСИФА ПІЛСУДСЬКОГО Міські Театри не чинні аж до відкриття.

Пресова конференція у „Великому Лугу“.

В суботу 11. травня ц. р. в 19-й годині вечора відбулася в домі „Великого Лугу“ при вул. Коперника ч. 5. у Львові конференція представників української преси. „Діло“ заступав ред. Кейрні і ред. д-р Німчук, „Неділю“ ред. Голіян, „Свободу“ дир. Кузьмович, „Мету“ і „Христос наша сила“ д-р Гвиздишак, „Шлях Нації“ ред. Б. Пелеський, „Правду“ ред. Гайдук, „Нову Зорю“ ред. Дурбак.

Предметом наради було 10-ліття Лугової Організації та її сучасне положення.

Відкрив конференцію голова „Великого Лугу“ д-р Голан Дашкевич. Він заступив дотеперішній розвиток і працю Лугової Організації, її світліші і слабші моменти. „Луг“ переборює усі найтяжчі перешкоди; перед ним розкривається дальший шлях творчої національної праці в ділянці фізичного виховання української молоді. Метою своєї праці ставив „Луг“ завжди згуртування української молоді в лугових лавах. Але в цій праці не вів „Луг“ ніколи конкуренційної боротьби з іншими українськими руханковими товариствами. Своє 10-ліття відсвяткує „Великий Луг“ пописом-зависом у власному городі у Львові (при вул. Вулицькій і ген. Івашкевича) в дві 23. червня ц. р. Підготовка до адвиту почалася вже в цілому краю.

Ідеологічні напрямки праці „Лугу“ накреслив голова пропагандової комісії дир. Іван Юцишин. Держелом лугової ідеології є віра у власні сили народу, а остаточною метою допомога українському народові в здійсненні його національного ідеалу. Цю ідеологію адієсноє „Луг“ у межах свого статусу. Зміст своєї праці і тактику намагається „Луг“ узгоджувати саме в найвищою своєю метою. „Луг“ усе дбав про безоглядну чистоту свого національно-організаційного прапору. По десяти роках важкої праці та боротьби з найтяжчими перешкодами „Луг“ може

прилюдно заявити, що цього прапору нічим і ніколи не запламив. Він такий чистий і ясний, як і всі почуття й думки молодого лугової родини.

Кінчаючи свої висловки, голова пропагандової комісії висловив жаль, що кілька члослєвіс, що є власністю п. Тиктора, не вислали своїх представників на конференцію.

Дискусія над заявами голови „Великого Лугу“ д-ра Дашкевича та голови пропагандової комісії дир. Юцишина, тривала поверх дві години. Всі прийняті представники преси висловили свої погляди на порушені луговим проводом питання фізичного виховання української молоді в лугових лавах. Промовці стверджували одногди, що зміст лугової праці відповідає вповні найважливішим потребам українського народу в ділянці фізичного виховання, а його тактику виправдало сучасне життя. Стверджували вони також, що в психіці українського народу заклали поважні аміни у відношенні до лугових товариств. Кількалітнє негативне становище громадянства перемінюється поступово в аичливо-позитивне. Це обікшить працю „Лугу“ в найближчому аже майбутньому.

Зокрема у своїх промовах торкалися промовці нинішньої ситуації українських руханкових товариств на старих статутах у зв'язку зі знятим розпорядком адміністраційної державної влади про перехід їх до покарничої діяльності на статутах „Стражи Пожарної“. Всі промовці висловили одногдишний погляд, що „Луги на старих статутах повинні негайно прийняти нові статути Лугової Організації, влитися в неї і даліше продовжувати свою національно-виховну працю серед українського доросту в ділянці фізичної культури.

Голова пропагандової комісії дир. Юцишин, прилучаючись без застережень до цього погляду представників преси, підкреслив ще раз, що „Луг“ у відношенні до Українського Союзу не вів і не веде ніякої конкуренційної акції.

Ціла конференція відбулася в агмофері вишньої аичливості й довіри та широкого бажання „Великому Лугу“ найкращих успіхів у його корисній суспільній праці

УКРАЇНЦІ!
КУПУЙТЕ ТОВАР ТІЛЬКИ У ФІРМАХ,
ЩО ОГОВОШУЮТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ
ПРЕСІ.

Стогнати
ніщо тут
не допоможе,
зате помаже

Депірка

мала таблетка, а успішна.

Дістанете у всіх апіках. 10/16 4-4

Похорон на державний кошт.

ВАРШАВА, 13. 5. ПАТ. Нині в год. 12.30 відбулось під проводом прем. Славка засідання ради міністрів. Рада рішила, що похорон марш. Пасудського відбудеться на державний кошт. Одночасно рада міністрів рішила, що від нині аж до дня похорону будуть припинені всі імпрези, прилюдні заходи і т. д. Одночасно прапори, сповиті крепою, мають анант до половини державки. Військові та державні урядовці і службовики (мужчини і жінки) поситимуть чорну опаску на лівий рукав шість тижнів. У часі цієї національної жалоби не можуть улаштувати приїзди, ні не можуть самі брати участі.

Тіло Покійного спочиває в сальоні у Бельведері. Перед палатою великі маси народу. Вчора вночі знали посмертну маску, нині майор д-р Калінінський і доцент д-р Лясковський почали бальсамувати тіло. Після того труму з тілом виставлять прилюдно (про день і місце повідомлять окремо).

ВІДОЗВА МІНІСТРА ОСВІТИ.

Міністр освіти Биджевич видав відозву до молоді з дорученням, щоб по школах відчитали відозву президента. Міністр візав молодь, щоб закрила крепою шкільні віданки на шапках, бретрах і рукавах.

МІН. ЛЯВАЛЬ РЕПРЕЗЕНТУВАТИМЕ ПРЕЗИДЕНТА ФРАНЦІЇ НА ПОХОРОНІ.

З Парижа надійшла вістка, що президент Лебрен уповажнив мін. Ляваля, щоб під час повороту з Москви затримався у Варшаві і репрезентував його на похороні марш. Пасудського.

ЗАТІСНЕННЯ СОЮЗУ МІЖ ФРАНЦІЄЮ ТА ПОЛЬЩЕЮ.

РИМ, 13. 5. ПАТ. Преса широко обговорює висліди варшавських розмов мін. Ляваля з мін. Беком. „Польська Італія“ підкреслює, що офіційний комунікат є ясний і не вимагає коментарів. Нема сумніву, що висліди наради позитивні. У Варшаві панує оптимізм і висловлюють погляди, що стріча мін. Ляваля з мін. Беком зміцнить польсько-французький союз.

БОЛЬШЕВИЦЬКА ПРЕСА ПРО НАРАДИ У ВАРШАВІ.

МОСКВА, 13. 5. ПАТ. Большевицька преса помістила промови мін. Бека і мін. Ляваля та комунікат Авака про варшавські розмови під тенденційними наголовками. Мін. Ляваль зазначив у комісаріаті закордонних справ. Начальник редактор „Ізвєстій“ Бухарін гостив сніданком французьких журналістів.

Свячене у Львові.

Вчора, 12. ц. м., відбула у Львові ціла низка українських установ традиційне свячене для своїх членів і запрошених гостей. З технічних причин подаємо нині звідомлення лише з двох установ.

СВЯЧЕНЕ В Т-ВІ „ВОЛЯ“.

Заходом Видлу Т-ва українських дозорців і домашньої служби „Воля“ у Львові відбулось в неділю 12. ц. м. пополудні спільне свячене у власній домівці (Ривок 10, П. поверх). До столів засіло понад 100 членів Т-ва і гурток запрошених гостей та представники преси. „Сніди“ посвятив о. Василь, що виголосив коротку привітну промову. Дещо пізніше прибув також Преосв. Будка, що виголосив теж гарну, будучу промову до присутніх. З черги виголосив палку промову представник Української Парла. Репрезентації д-р Білак. Після того промовляли представники Т-ва і поодинокі члени головою на тему організації українських дозорців у своєму станомому товаристві „Воля“. (В останньому часі, на жаль, якийсь частинка дозорців відірвалася від Т-ва „Воля“ і заснували собі друге, конкурентне т-во під назвою „Добра Воля“).

СВЯЧЕНЕ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ РОБІТНИЦЬ „БУДУЧНІСТЬ“.

У „Будучність“ гуртуються українські домашні помічниці, елемент найбільш пригноблений винародовлення. Організація їх (а в їх у місті яких 10.000) необхідна. У товаристві „Будучність“ і його відділах у Львові гуртуються 300 дівчат, а приблизно 200 з них були на свяченні 12. ц. м. Посвятив стріви о. пралат Куницький, своєю присутністю авеличав свято і Преосв. Н. Будка. Товариську гуртку переплітано співами та земліаціями. Промовляла від Союзу Українок п-і Олена Шеперонич. Промовляв також шп-ло і безпосередньо о. Газевич з Дрогобича.

Піжамки	на паси,	сорочки	муж.	Постел.	білий
найновіші жіночі	жінки	спорт. сітка	2-90	коперти	від новарі
мужські	9-80	з скр. шовку	3-90	пешени	1-90
дитячі	3-90	підтанці	1-90-2-50	пешки	0-75
Фабрика білизни					
„АСТРА“					„АСТРА“
Львів, Сикстуська 2					Львів, Сикстуська 2

основник такого самого товариства у Дрогобичі, що існувало вже раніше, ніж товариство у Львові. Від преси сьмаав коротке слово п. Антонович, від товариства українських ремісників „Зоря“ п. Фединаський. Кінцеві слова подяки і прощання сказала голова цього товариства п-і Тишинська.

КРИВАВІ СУТИЧКИ РОБІТНИКІВ З ВІЙСЬКОМ.

БІЛГОРОД, 13. 5. ПАТ. У копальні золота Бор у південній Сербії повстав гострий конфлікт між робітниками і дирекцією, яка складається зі закордонних капіталістів. Гурт робітників знищив бюро дирекції і захопив копальню. Між військом і жандармерією та робітниками дійшло до стрілянини. По обох боках є вбиті і ранені.

НОВА МІСЬКА РАДА ПАРИЖА.

ПАРИЖ, 13. 5. ПАТ. По вчорашніх доповідних виборах склад міської ради Парижа такий: незалежні здобули 4 мандати, республіканці 24, республіканці ліві 24, незалежні радикали 4, соціальні радикали 4, соціальні і незалежні республіканці 7, неосоціалісти 3, соціалісти 6, комуністи 14.

Мін. Еріо вибрали радним у Жюні.

Із судової салі.

ТРЬОХ СЕЛЯН ПЕРЕД СУДОМ ЗА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ ДО ОУН.

У четвер 9. травня ц. р. перед судом присяжних у Бережанах ставало трьох селян, українців, з Литвинові пов. Підгайці, яких прокуратор призначив до відповідальності за приналежність до ОУН (за злочин держ. зради зі ст. 97 § 1. к. з.).

На лаві підсудних засіли: 1) 35-літній Семко Куліш, батько двох дітей; 2) 30-літній Іван Перегінет, зарічник, жонатий і 3) 26-літній Михайло Хома, зарічник, батько одної дитини.

Трибуналові проводить радн. Уранович, обвинувачує прок. Велжіцький. Підсудних боронять: д-р В. Беко і д-р М. Західний.

Акт обвинувачення каже, що підсудні були членами ОУН і були в постійному контакті з Олександром Власовом, який перебуває у Берліні і від нього одержували нелегальну літературу. Далі акт обвинувачення каже, що св. Марта Осалца, донька греко-кат. пароха у Литвинові аїзнала, що підсудні хотіли втягнути її до ОУН і давали їй читати теж нелегальну літературу.

Підсудні заперечили свою вину. Головний свідок акту обвинувачення Марта Осалца давала дуже неясні відповіді або взагалі мовчала і тому на внесок прокуратора трибунал приказав її арештувати.

Присуд заведе 14. травня ц. р.

НОВИНКИ

— „АМАТА“ найелегантніший пансіон з повним комфортом у Черчі відчинений з 1. травня. Живець Черче, п. Рогатин. 1468 4-5

— Д-р Микола Гнатчук, стоматолог в Коломиї, ординує в домі при вул. Кіліньського 3. 2-3

— Першорядне фризєрське і косметичне заведення для Пань і Панів Т. Кутковського, Сикстуська 14. Тел. 106-88. 1119 10-?

— Філія Союзу Українок повідомляє, що клубові сходни цього тижня відбудуться виїзково в середу 15. ц. м., з причини заповненого реферату о. д-ра Кладочного під заголовком „Фордон“, який відбудеться в домі п-і У. С. при вул. Сикстуській 44 в год. 18. 1565 1-2

— Новий розклад їзди з орієнтаційною мапкою, що в формі книжки охоплює всі залізничні шляхи Галичини та получения з важливішими осередками інших західно-українських земель, Польщі та заграниччя — появлятьс-ся в першій половині травня ц. р. нахладом Кружка „Рідної Школи“ в Станіславові. Ціна цього першого великого розкладу їзди в українській мові тільки 50 сот. Дохід призначений на „Рідну Школу“, тому кожний українець, як також товариства й установи, купують тільки цей новий розклад їзди. Набувати від 15. ц. м. у всіх книгарнях і кіосках. Більші замовлення слати на адресу: „Союзна Друкарня“ — Станіславів, Собіського 24.

— Весняні вечерини Союзу Українок-Емігранток. В суботу 11. відбулися весняні вечер-

инці, влаштовані нашими сестрами-емігрантками. В поріванні з мину роками треба ствердити, що товариські нитки з місцевими українцями затіснились і галичани прийшли разом до братів-емігрантів у гості. На святі були присутні від Української Парламентарної Репрезентації: голова посол Дмитро Левинський, посли Мілена Рудницька, Зіновій Пеленський і Любомир Макарушка. Окрім цього нечисленна, але репрезентативна публіка. Настрій був добрий. Молодь танцювала. Дуже добре грали музика п. Яблоцького. Товариство розійшлося аж ранком.

— Проф. Д. Антонович про „Музей Визвольної Боротьби“ в Празі. Користаючи з приїзду проф. Антоновича до Львова, запросила його „Молода Громада“ дати виклад про „Музей В. Б.“ Виклад відбудеться у вівторок 14. V. год. 7.30 веч. у домі п-і Т-ва. Вступ для членів і запрошених гостей вільний. З огляду на різні поголоски, які кружляють довкола справи Музею, численна участь членів дуже побажана.

— Відчит Дмитра Антоновича з Праги в „Українській Бесіді“ у Львові. До Львова завітав достойний гість — один з найстарших українських громадян і вчених — проф. Дмитро Антонович, найчільніший український історик мистецтва та заслужений співзасновник Музею Визвольної Боротьби у Празі. Т-во Письменників і Журналістів ім. І. Франка запросило проф. Д. Антоновича виголосити відчит, який відбудеться в четвер 16. ц. м. в год. 6. попоз у салі „Бесіди“, на тему: „Українське мистецтво на Сході Європи“. Свій відчит шп-л. прелегент буде ілюструвати образами українських і російських церков. Той сам відчит проф. Д. Антонович виголосив кілька днів тому в Українському Науковому Інституті у Варшаві. Проф. Антонович є відомий як один з найкращих прелегентів, який на кожну тему по своїй спеціальності вміє говорити назвичайно живо, ясно і цікаво навіть для найбільш лляків.

— Товариський інтимний вечір улаштує Кооператива Український Театр при допомозі редакції „Нової Хати“ у суботу 18. ц. м. в год. 7. веч. у залах „Бесіди“. На вечір складається жива, різноманітна програма наших відомих і заслужених артисток Л. Кривичкої, що вперше після довгої недути виступить перед нашою публікою, Софії Стадникової, Леви Голіциньської та Марії Свірської. Кожна з тих артисток дасть цікаві зразки свого репертуару, у декламації, рецитації чи співі. З веселими монологами виступить П. Сорока. Фортепіановий акомпанімент узяв на себе д-р Н. Нижанківський. Вечір матиме характер товариських сходин для запрошених гостей. Буфет під опікою пань із клубу „Нової Хати“. Запрошення можна дістати в ред. „Діла“, „Нового Часу“ та „Нової Хати“.

— Хто виграв на лотерії? В нинішнім дивідеї при тягненні держ. лотерії такі більші виграни: 20.000 зол. на ч. 78929, 10.000 зол. на ч. 52122, 5.000 зол. на ч. 44423, 55806, 60619, 109488, 158490, 178887, 1.000 зол. на ч. 108806, 109901, 119369, 363123, 197, 138831, 141594, 143841, 147407, 151969, 171466, 172944, 179844, 180313, 183613, 4679, 20398, 21383, 98340, 101243, 105126, 22779, 26962, 105709, 105325, 88756, 36900, 40085, 41528, 44205, 62993, 50794, 51435, 75443, 76793, 77445, 81134, 82223, 85716, 2000 зол. на ч. 92544, 67784, 69290, 73018, 91310, 48061, 52831, 53608, 2333, 172276, 15214, 14187, 869, 181083, 29883, 40040, 80616, 101236, 125525, 127174, 128126, 131997, 145029, 156185, 160033, 171238.

— Краєва хроніка. В тартаку братів Лангерів у Підбужі пов. Дрогобич застрайкували робітники, домагаючись підвижки платні. — Йосифа Верта з Отинії засуджено на 3 місяці арешту в 19.200 зол. гривни за те, що виробляв приватно і продавав папіроси. Його співник Гольдбергер дістав 1 місяць арешту. — В лісі біля Мразниці під Бориславом знайшли тіло коло 25-літньої дівчини, з вигляду служниці, що мала перерізане горло. Злочину dokonano мабуть на сексуальному підкладі. — В селі Перекопані під Перемишлем пострілював Голий постріляв вломника, що добувся до одного шинку і спокошений, хотів стріляти до нього. Постріленого яким був Владислав Голота з Ляцької Воли пов. Мостиська, помер у перемиському шпиталі. — Підчас парубочької біжки в Заболотіві пов. Снятий Іван Бачук копнув Гриця Сарчука так сильно в черево, що вбив його на місці. — Перед судом присяжних у Коломиї ставуа Владислав Мігась з Городенки, що вбив робітника цукроварні Казимира Броловича.

СТРИЙ.

Театр Карабінєвича. В передодні на Лежківщині відбудеться 4 вистави театр Карабінєвича від 1-го травня. Хоч театр бореться з недомаганнями, найкращою симпатією у публіки, аложеної зі всіх народностей, яка досить численно заповнює залу Нар. Дому.

Сходина Взаємної Помочі. Тяжкі обставини, серед яких приходиться працювати українському учительству, змусили йому згуртуватися до своєї станової організації на сходинах Окр. Відділу в Стрию, дня 5 травня відбулось 48 членів. Реферат про станову організацію виколохав делегат Гол. Відділу в Стеліяхах зі Львова. В дискусії забирали голос численні бесідники, шукаючи відповіді на важкі питання життя.

Спільне свячене. За почином Відділу Т-ва „Мішанська Бесіда“ відзначували всі українські товариства міста Стрия спільне свячене в неділю 3 травня. Свято це знаменне тим, що в ньому об'єдналися всі українські товариства цілого нашого міста в одну родину. Мішані передістали Ланів зазначили теж свою солідарність численною участю. Свячене посвятили о. Гаврилович Ілія, завідувач парокії, який опісля мисрою, в національному дусі виголошено промовою привітав усіх привітних громадян, бажаючи скріплення та ведення сил в одностайній праці для добра нашої Батьківщини. Господарем цього торжества був найстарший член всіх українських товариств м. Стрия і сеньор Стрийщини д-р Антін Гарасинів. У своїх промовях закликав він серія представників поодиноких товариств до виробу міцної та гармонійної співпраці на народній ниві. Промовляв п. п.: д-р Казушський Волод., як голова Повіт. Організації УНДО, п. Веселовська Мар. женом „С. У.“, мей. Охринович Дав., як голова філії „Прогресу“, закликаючи всіх вступати у члени „Про-

гресу“. Випаді офіційну частину промов зачитувала слово в імені стрийського міщанства голова „Мішанської Бесіди“ п. Микитка Осип. Увесь час настрій був дуже святочний. Комітет для влаштування цього свята почував велику владність для п. Евгена Пасіки, як диригента хору ремісничої секції при „Соколі“ і всіх членів цього хору, що увесь вечір забавляли гостей піснями стрийськими та іншими, спеціально підібраними та підходящими до настрою свята й поодиноких промов. М. Ю.

СПОРТ.

Бірка. ЧОРНОМОРЦІ (Львів) — СОКІЛ 3:2 (1:1).

Другі з черги мистецькі змагання вирішували львівські Чорноморці на горісткій бобрецькій гриці у свою користь. Чорноморці без Чорного, Кіндратова і Тимчи переважали майже в весь час. Гра була гостра, хвилювана, особливо зі сторони „Сокола“. Воротами для переможців добули Лотоцький Р., Петрішський і Луць (найкращий на гриці). Виділи понад 200. Суддював добре п. Івах.

По недільних змаганнях веде в табелі Буревій, що переміг попередньої неділі УРСК 6:2 з 4-ма точками, і відношенням воріт 13:6 перед Чорноморцями (4 т., в. в. 3:3).

Винники. ДНІПРО — УРСК-ЛВІВ 5:2 (3:0).

Гра фер і увесь час отверта, зі зміною перевагою. Глядачі, як на Винниках, дуже мало. Суддя п. Проциньський (як молодший) зовсім слабкий.

Перемисьль. СПАРТАК — БЕРКУТ 4:1.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Ішт. Микола Сніборський: НАЦІОКРАТІЯ. Париж 1935. Стр. 120, ф. 8-о.

Юрій Ліпа: ВІЙ ЗА УКРАЇНСЬКУ ЛІТЕРАТУРУ. Варшава 1935. Стр. 150. В-во „Народний Стг“.

М-р Ярослав Падок: ВІДЛЮЖЕННЯ ХЛІБОРОБСТВА, про постанови відлуженого хліборобського права й як із них користати Стрий 1935. Накладом В-ва „Стрийська Думка“ в Стрию. Стр. 123. ф. 16-о.

ЖУРНАЛИ.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАСІЧНИК, орган Пасічницької Сесії Т-ва „Сільський Господар“, Львів, травень 1935. Р. VIII. Ч. 5.

СОКІЛЬСЬКІ ВІСТІ, орган українського соціаліста. Львів, травень 1935. Р. VIII. Ч. 5. Зміст: Комуніст Старшини Сокола-Батяка. — Загадані Збори Сокола Батяка. — Хто першун? — Пам'ятна річниця. — Ежен Черевань: „Я старався бути соколом“. — Практичні завдання до діяльності соціальних гнізд. — Ст. Гайдушок: Кілька думок про відзнаку фінансової сплати. — Зі соціального життя. — Руханковий дозвіл. — Ст. Гайдушок: Занедбана справа. — Організаційні справи. — Розвивковий лутин.

PLOMYK, tygodnik dla dzieci i młodzieży. Warszawa 13. maja 1935. R. 19. № 35.

PLOMYCZEK, tygodnik dla młodszych dzieci. Warszawa 13. maja 1935. R. 19. № 35.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не підпонує.

Театри.

Нечинні аж до відкриття.

Кіно.

Нечинні аж до відкриття.

Закордонне радіо.

Вівторок, 14 травня 1935.

Відень (506,8) 17-15 Концерт солістів. Прага (470,2) 19-10 Концерт військ. орх., Рига (514,6) 17-30 Камер. муз., 20-05 Шо кожному подобається, Берлін (356,7) 14-45 Популярна муз., Кенігсбургергаузен (1571) 16-00 Легка муз., Кельн (455,9) 17-00 Популярна музика, Мінхен (405,4) 17-00 Концерт радіохорів. Букарешт (364,5) 20-05 Симф. концерт, Мільно (321,1) 21-00 Богослуження — Верді, Рим (420,8) 22-30 Легка музика.

Середа, 15 травня 1935.

Відень (506,8) 17-10 Твори Дітріха — два форт., 20-00 Військ. орх., 21-15 Вес. асцяна, Братислава (298,5) 20-10 Форт. твори Прохавки, 21-35 Спів, Прага (470,2) 10-15 Садко. музика, 19-25 Легка музика, Париж (1648) 17-45 Муз. вечорина, 20-00 Театр вечір, Берлін (356,7) 18-00 Музика, спів, 19-20 Легка музика, 20-45 Концерт, Кенігсбургергаузен (1571) 16-00 Веселе поподудне, 18-00 Скр. сонати Генделя, Кельн (455,9) 19-00 Мін. пісні, Ляйпціг (382,2) 16-20 Вес. пісні, 20-45 Вес. концерт, Мінхен (405,4) 13-15 Популярна музика, 15-20 Спів, Штутгарт (322,6) 20-45 Оп. мелодії, 21-00 Айтгорові пісні, Букарешт (350,5) 17-20 Циг. музика, 19-00 Мад. музика, Мільно (368,6) Р 11-30, 19-15 Легка музика, Рим (420,8) 17-00 Квінтет, 21-00 „Орсеольо“ оп. Піцоті.

Львівське радіо

надає лише жалібні комунікати й аудіції аж до відкриття.

БІРЖА.

Президія грошової та абжевої біржі у Львові зарядила на знак жалоби з приводу смерті марш. І. Пісудського припинити біржові збори в нинішньому дні та в дні похорону.

ЩИНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що щини на масло не стануть в приводе вичікувочої тенденції; в дні 13 травня п. р. кооперативним платів за:

Львів. 1 л. молока 0-10 „ 1 л. сметани 0-80 „ 1 л. жиру 2-25 „

Пастеризоване молоко з доставкою до дому у Львові 1 літра 25 сот.

Тенденція на масло вичікувоча, на молоко і сметану сильна, на жири вдержана. Маслосоюз повідомляє, що від 13. V. п. р. пактуть своїм доставкам за 1 кг. жиру заги птиці, львівська птахо-жарня „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курята від 40 днів за 1 кг. 2-00 зол. Мол. одноп. кури 1. кг. 0-90 „ Старі кури „ 0-80 „ Пастерки „ 1-50 „

Птицю приймає в склякості м'яса-чешого приділу для кожного доставця.

Курята приймає пошкоди без приділу. Богутів, качок, гусей, індичок та індичків зогляду на кінець сезону не приймає.

Читайте „Діло“!

ОПОВІСТКИ.

Заява. Заявляю отсим, що закиди, які підняв я проти особи д-ра Льва Кульчицького, адвоката в Мостисках, зокрема закид, немачеб він був автором допису в справі партійного візду УНДО-ня в Мостисках, поміщеної в „Gazet-i Porann-i“ в дні 24. II. 1935 ч. 10.939 під заголовком „Gaznaczu swiat ukraińskich polityków“, позитали на фальшивих інформаціях і ці закиди відкидаю і за заподіяну йому шкоду кривду прохаю отсим вибачення. Мостиска, дні 4. травня 1935. о. Андрій Пшепюрський. 1561

На голодуючих Яворівщини зложив у нашій Адміністрації о. Вяч. Ласовський, Козаів, 7 зол.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

Наука писання на машинах, місячна оплата п'ять золотих. Перепи-ску і відбитки. — приймає Романська, Зибидкевича 3. 1562 1-10

Найдешевше заведення переписки на машині, — Львів, ул. Баторого ч. 28. 1-45 2-5

Новочасна виробня парасол і парасольок „ЛІОН“, Львів, ул. Шайнохи 2. — приймає реперанії, покриття, дешево. 1536 4-10

10.000 мужських сорочок продає від зол. 2-26 Новочасна виробня „Ренома“, Львів, Сонішна 9. 1510 7-22

Спеціальна виробня ПІЖАМ, БОН-ЖУРОК, ДРЕССІНГІВ, деталічно по гуртовні цінах. — Руд-Стар, Львів, Сербська 17. II. 1391 14-20

Фортепіани, піаніна світових виробней на складі, Марецький, Баторія 7. 8-11

Фортепіани короткй, крижовий у зна-хенитім стані продає Бартошевський, Печарська 15. I. п. 1553 2-10

Наймодніші жіночі плащі продаємо тепер по дуже знижених цінах з приво-ду кізня сезону. Магазин Н. ПОСА-МЕНТ, Львів, ул. Академічна 2. 1550 3-4

Комбінезони мотоциклеві найдешевше джерело „Паліом“, Гетманська 22, побіч музею. 1452 3-7

Новаківського гарні два обрави продає ованіно гуртіння рам. Баторія 34.

До винайму два чотиро-поковні меш-хання з повним комфортом при вул. Костюшка ч. 5. Інформації в Центробан-ку, тел. 204-33 а поподудні у дозорці. 1563 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

Свій до свого!

Панчохи і скарпитки

купуємо всі в крамниці

Українського Народного Мистецтва

Львів, Костюшка 1.

Лакша Золя
є захоплека
цьогорічним
подарунком
на ІМЯНИНИ

— апаратом
"Kodak" BB
(Baby Brownie)

знімки 4x6 1/2 см., об'єктив Doublet, найвища легкість фотографування.
знімки миттєві і продовжені

зол.

1250

ПРИ ПОКАЗІ
КУПОНУ

Домагайтесь плівок Verichrome 127

Kodak Sp. z o.o. — Warszawa, pl. Napoleona 5

Доротеум

Львів, Браєрівська 3.

комісова неблева галя купує. — приймає в коміс — продає.

МЕБЛІ всьлякого рода за готівку і на сплату.

КОВДРИ

матераци, подушки, коци, білля на постіль

Маріян МЛЕКО

Львів, вул. КОРАЛЬНИЦЬКА ч. 6.

телефон 237-72 1234 17-20

Меблеві покриття Дреліхи і волосіння на матраци (Росгар) продає найдешевше

ФРЕНКЕЛЬ І ЛІДЕР

Львів, ЛЕГІОНІВ 25. в подвір'ї. 7-10

КНИЖЕЧКА

Вечірня і Параклис до пресв. БОГОРОДИЦІ

конче потрібна кожному вірному, що хоче брати живу участь у цих Бого-служеннях. Ціна 1 пр. 20 сот., 5 примірників з почт. оплатою 1-15 зол. Хто замовляє 50 примірників, дістає 25% знижки. Замовляти: Адміністрація „Діла“, Львів, Ринок 10. 2-3

ПОСТІЙНО ОБНИЖУЄМО ЦІНИ. Відома фабрика білля

„Пав“ Львів, Сикстуська 1.

поруває: Гарні жін. шовк, піжами по 8-90, мужські пошев. 10-90, спортові сорочки, знамениті гатушки 4-90, підштанні стр. шовк 2-95, халатні сорочки, знаменитий фасон від 2-60, короткі підштанці 1-60 і пр. та гарні жіноче білля. Спеціальний відділ постелевого білля. ПОЗІР! Робимо всьляке білля на міру. 2-2